

de for opkrævningen fornødne informationer, herunder om båndtype og spilletid samt om produktions- eller importpartierens størrelse.

Af kontrolhensyn foreslås endvidere i stk. 2, at organisationen har ret til at få de fornødne oplysninger fra toldvæsenet. Herved forstås de oplysninger, som er nødvendige for at kunne kontrollere, at fabrikanter og importører meddeler de oplysninger, som det i medfør af stk. 1 påhviler dem at meddele organisationen, eller som er nødvendige for, at organisationen kan rejse krav mod betalingsforpligtede, som ikke selv fremkommer med de fornødne oplysninger.

Toldvæsenets medvirken i forvaltningen skal alene bestå i meddelelsen af de angivne oplysninger. Herudover vil indkrævningen af vederlaget alene være en opgave for organisationen, og forslaget vil derfor kun medføre en meget beskedent administrativ belastning af toldvæsenet. For god ordens skyld er der dog givet mulighed for, at toldvæsenet kan tilbageholde uberigtigede importpartier. Årsagen er, at man i Finland i en periode har haft problemer med bånd, som blev importeret med angivelsen af en ubemidlet stråmand som importør. Problemet er i Finland løst med tilføjelse af en lignende bestemmelse i lovgivningen.

Der er ikke fastsat udtrykkelige bestemmelser om, at bestyrelse og medarbejdere i den godkendte organisation skal iagttage tavshed med hensyn til de forretningshemmeligheder hos fabrikanter og importører, som de måtte få kendskab til, f.eks. gennem toldvæsenet. Det skyldes, at disse personer allerede vil være undergivet en almindelig tavshedspligt i medfør af straffelovens §§ 152 b og 152 c.

Til § 26 d

Det vil ikke kunne undgås, at vederlaget kommer til at hvile på en del forskellige bånd m.v., som nok er egnet til privatkopiering, men som faktisk ikke anvendes til denne brug her i landet. Der er derfor under nr. 1 givet hjemmel for at tilbagebetale vederlaget for bånd, der eksporteres.

Det samme gælder f.eks. visse kassettebånd, som specielt er fremstillet til edb-brug, og hvor prisen er væsentlig højere end de bånd, der normalt anvendes til lydoptagelser. Ved sådanne bånd kan vederlaget kræves tilbagebetalt efter bestemmelsen i nr. 2, der tillige omfatter bånd, der anvendes i professionelle sammenhænge, hvor kopieringen ikke sker efter bestemmelsen om fremstilling af enkelte eksemplarer til privat brug i ophavsretslovens § 11, herunder navnlig kommerciel kopiering af indspilninger, som sker efter aftale med rettighedshaverne og med henblik på markedsføring af kopierne. Også vederlaget for

de bånd, som erhverves af undervisningsvæsenet med henblik på den kopiering af radio- og fjernsyns-udsendelser, som er omhandlet i ophavsretslovens § 17, vil kunne refunderes efter bestemmelsen i nr. 2.

Under den kopiering, som ikke er omfattet af ophavsretslovens § 11, og hvor der derfor principielt ikke skal betales vederlag, hører også den egentlig ulovlige kopiering, f.eks. piratkopiering. Kopiering uden rettighedshavernes samtykke af denne art er strafbar efter ophavsretslovens regler, jf. § 55. Vederlaget sigter ikke på at lovliggøre sådanne retskrænkelser, idet rettighedshaverne i denne situation i medfør af bestemmelserne i ophavsretslovens § 56 kan kræve godtgørelse og erstatning efter de almindelige erstatningsregler.

Lyd- og videobånd udgør et vigtigt hjælpemiddel for syns- og hørehandicappede, og selv om denne eksemplar fremstilling i vidt omfang vil være omfattet af reglen i ophavsretslovens § 11, når den foretages af de handicappede selv, ville det ikke være rimeligt, hvis disse i forvejen udsatte grupper skulle belastes med en særlig betaling for dette hjælpemiddel. Der er derfor i nr. 3 givet de handicappede ret til at få vederlaget refunderet.

Endelig er der i det foreslåede nr. 4 givet Kulturministeriet mulighed for at undtage brugere fra vederlaget i særlige tilfælde. Denne mulighed er indsat, fordi det kan være vanskeligt at overskue alle de sammenhænge, lyd- og videobånd m.v. anvendes i. Der bør derfor administrativt kunne ske fritagelse i tilfælde, hvor der sker en ikke ubetydelig anvendelse af sådanne bånd m.v., der ikke er relevant i forhold til de kunstnergrupper m.fl., som vederlaget skal tilgodese.

Til § 26 e

Den foreslåede bestemmelse muliggør en generel fritagelse for betalingsforpligtelse for hele partier af bånd m.v., som skal anvendes på de i § 26 d angivne måder. Herved vil man kunne forenkle administrationen, idet der ikke i alle tilfælde vil skulle ske indbetaling og efterfølgende refusion af vederlaget.

Til nr. 2

Tilføjelsen medfører, at de udøvende kunstnere, dvs. musikere, sangere, skuespillere m.fl., bliver berettiget til andel i vederlaget på linje med ophavs-mændene.

Til nr. 3

Tilføjelsen medfører, at producenter af lydoptagelser bliver berettiget til andel i vederlaget.